

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigiū: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XVIII. Christus Servator noster preces ac merita Sponsæ suæ
Joannæ dirigit ad salutem & utilitatem animarum perque illa magna patrat
prodigia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Erat cum primis Sor. Joanna, ac præ aliis folicite intenta, ut Sacerdotibus piam sanctamque vitæ conversationem suis precibus monitisque obrineret, compluresque illorum à malo ad bonum reduxit statum, qui etiam sponsæ Christi in omni sua vita se gratos exhibuere. Unus verò quispiam, cujus cor malus dæmon possederat tam effrenem, solutam, perditamque ducebat vitam, ut improbis moribus suis vitiorum usu ac consuetudine Cælum in iras provocaverit, terris scandalo fuerit, totumque illum locum horrore compleverit. Joanna ergo pessimæ ejus vitæ rationi indolens, accersiri eum aliquoties jussit, admonuit castigavitque verbis, magna tamen cum amoris ac venerationis significatione. Porro Sacerdos ille usque ad eò iræ indulsit, ut eadem insanians & occæcatus ad Cœnobium sese contulerit, sponsamque Christi dolo ad colloquendum evocârit simul ac verò illa præsens ad cancellos collocutorii adfuit, sclopum manuarium duabus glandibus gravidum in eam exonerat: tetigit etiam pectus ejus; ictus tamen licet habitum ac tunicam penetrârit, sacrum tamen ejus corpus minime læsit.

CAPUT XVIII.

Christus Servator noster preces ac merita sponsæ suæ Joannæ dirigit ad salutem & utilitatem animarum, per quæ illa magna patrat prodigia.

Qui nude solummodò DEUM orat, non orat, sed is qui rectam orandi methodum novit. Usque modò ait Christus discipulis suis Joan. 16.

v:24. non petistis quidquam in nomine meo petite & accipietis. An non multa illi antè petierant? Ita omninò inquit D. August. Sed ea non in Christi nomine petierunt. Et hoc tantumdem erat, ac non petisse. Siquidem qui in hujus Domini nomine non rogat, non rectè orat, ideoque fit ut nihil impetret. Hinc cognoscere possumus, cur Venerabilis hujus Virginis tam efficax fuerit oratio, ut illi nihil unquam negaret DEUS, quia videlicet semper orationem suam in Christi nomine atque juxta beneplacitum eius instituit. Ipse Dominus eidem indicabat, quid ab se peteret, & pro quo deberet petere. Ipse etiam famulæ suæ Joannæ merita ad intentionem suam mentemque dirigebat. Adhæc demonstrabat sponsæ suæ, ceu intermissimo speculo, in seipso cum propria eius opera, tū proximorū necessitates, dicebatque illi: Filia mea Joanna, meæ voluntatis est, ut hoc quod nunc agis, sit pro hoc, & quod jam pateris sit pro illo, & aliud denique ad alium finem fiat. Eâ ratione Dominus, quidquid ageret ac pateretur ad mentem suam direxit dicens illi: Hæc diverberatio seu disciplina sit pro Ecclesia, hæc abstinentia seu jejunium pro Rege ac Regno, hi cruciatus pro animabus in Purgatorio, hi dolores & afflictiones pro sceleribus Orbis terrarum. Ita quoque agebat ejus famula: videbatque quod cum sua opera offerret in eum finem eaque intentione ac modo, quem Christus ei præscripserat, ipse Dominus genuflexus unâ secum opera sua Patri æterno offerret, eidem etiam sacratissima sua com monstraret vulnera, suoque pretioso

*Cur nos pe-
tita non im-
petremus.*

languine merita sponsæ suæ] Joannæ exornaret, ut omnia, quæ illa peteret Cœlestis Pater suus eidem largiretur. Nos plerumque nihil impetramus juxta votum, eò quòd non petamus quòd DEO, sed quòd nobis placeat, cum tamen juxta DEI placitum petendum esset.

*Curque Jo-
anna impe-
tiarit om-
nia.*

Dominicâ nonâ post Pentecosten, Universalis Ecclesiæ precatio sonat ut sequitur: Pateant aures misericordiæ tuæ domine precibus Supplicantium: & ut petentibus desiderata concedas, fac eos, quæ tibi sunt placita postulare. Ad hunc profusum modum instituta erat Sor. Joannæ oratio, atque ideo nunquam non à DEO desiderata conseq̄uebatur. Egimus hæcenus de mirabilibus, quæ divina Majestas ad salutem animarum egit, nunc aliquid memorabimus, quæ ad corporum salutem in Monasterio sponsæ Joannæ statu Majestas ejus est operatata.

Primam & præcipuam salutem corporeæ conservationis multorum mortalium tanquam Dominus ac DEUS exercituum demonstravit in illo memorabili prælio ad Fuenterrabiam. Rupto siquidem pacis fœdere atrox bellum Gallos inter Hispanosque exarsit. Admirabilis Castiliæ summus Copiarum Hispanicarum Dux fuerat constitutus. Erat Dominus iste singulari devotionis affectu Mater Joannæ addictus, dum igitur iter per Burgensem Urbem facit, Sor. Joannam suo in Cœnobio invisit. Quòd unice ac instantissime expetebat, ab ea fuit, vellet Mater Joanna se pro prospero armorum Hispanicorum bellique successu Domino fideliter

commendare. Inter hæc postulata visendam se illi præbuit sanctissima Virgo MARIA aitque ad eam: fac, filia, quòd hi abs te petunt, bonoque Admirabilem animo esse jube: ego quippe in omnibus tibi adjutrix ero. His ubi Sor. Joanna animata fuit, animavit etiam Admiralem ejusque milites, tradiditque iis etiam Crucem de S. Turibio, atque ita ei valefecere confirmati animo & magnopere consolati. Vespere pervigilii Natalis Deiparæ Domine nostræ initus est ad Fuenterrabiam conflictus, ardenteque jam utriusque aciei certamine, inclamat Admiralis Matrem Joannam operulatricem, cum annexa commemoratione sponsionis suæ, fore ut ei tanquam alter Moises orationum suarum armis assistat. O rarum profus ac singulare prodigium! Vix Orationem hanc Admiralis finierat, & ecce dubia pendensque hæcenus prælii fors, illico usque adeò iniqua adversaque Coronæ Gallia, tam verò parti Hispanicorum favens ac propitia evasit, ut Corona Hispaniæ nobilem insignemque de victa prostrataque Gallorum acie victoriam retulerit. Sed totum hoc effectum est, eò quòd Regina Cœlorum MARIA in sociam filia suæ Joannæ adscita, invisibiliter parti nostræ præsentem adesset, unde Gallorum fusa, fugata, ac dissipata fuere agmina, nostri verò insignem obtinere victoriam.

Non minora pace quàm bello, DEUS Joannæ sponsæ suæ gratia patravit miracula. Comites de Rebillera erant eximia devoti animi propensione Sor. Joannæ affect. Frequentabant eam Epistolis, & quandoq; ipsi etiam è loco

*Joanna in
bello invo-
cata nobi-
lem Hispa-
nis obtinet
victoriam*

ac regione Cariba, ubi sedem domiciliumq; habebant, advenere ad invivendam Sor. Joannam. Sed neque hoc fatiserat eis! curaverunt Matrem Joannam depingi eamq; effigiem loco celebri locavere, quò semper eis esset in oculis. Illud, D. Anna de Velasco & Médoza, quæ a via fuerat D. Alphonfi de Velasco Comitis de Rebillia, habuit in famulatu inter alias ancillam, quæ diaboli magis, quam Dominæ suæ mancipium videbatur. Ut ergo D. Anna vidit quod dicta ancilla, lenibus blandisq; mediis ad frugè studiumq; virtutis permoveri nequeat, collare ferreum cervici ejus seu cippum injici cum ferrea 30. li. catena jussit. At verò mala herba improba ancilla, quæ modestior exinde tractabiliorque fieri debuerat, è contra rabie petita tanto pete felle ebullit, ut velut irritata vipera clementem Dominam suam vitâ privare cogitârit. In eum finem sibi de aliquanto arsenici modo prævidit. Itaque ubi Domina cum reliquis ancillis esset in templo, abiit ista, ut edulis, quod paratum Dominæ fuerat, toxicum illud inspergeret. Cùm ergo per gradus ad Culinam deorsum tendit; apparet ei Monialis S. Claræ, quæ, uti postmodum mancipium est confessum eandem prorsus Religiosam vestem, eandem faciem, totam deniq; corporis gerebat formam ac speciem, quam referebat illa dominæ suæ effigies, quam Sor. Joannâ nuncupabant. Hæc sanctorum dicitur Ancilla: quonam vadis Maria? ita se vocabat mancipium. Quò vadis filia? Redi rursus ad te propositoq; nefario abstinere. Non tu profectò id effeceris, agis libet quidquid voles. Territa quidem aspectu ejus fuit ancilla, verum

nulla eam propositi conatusque improbi subierat pœnitudo, sed in effectum deducere tentârat, frustra sanè, *hibetur no sistitur.* nam ne unum ultra promovere passum potuit. Ut ergo misera hæc Creatura conspexit, se Dominam suam vitâ privare non posse, rabidâ vindictæ ardens cupidine, seipsam interemis, voravit enim ipsa glutitq; venenatum pulverem atque insequente die mortem exinde oppetiit. Ante obitum tamen crimen suum cum jam dictis circumstantiis aperuit ac enarravit, lacrymantibusq; oculis veniam à Clementissima Domina sua petiit, atq; sic peractâ exomologesi est defuncta.

Alio quodam tempore ægrotavit prædicti Comitis de Rebillia Mater Originem ea infirmitas trahebat è pestilenti tubere, eratq; paucos intra dies maximum discrimen vitæ. Domestici omnes specialem fiduciam reposuerant in sponsæ Christi Joannæ precibus, ideoque protinus famulorū unus ad Sor. Joannam est missus, qui Comitissæ periculum ac infirmitatem intimaret. Subrisit ad hoc nunciū Joanna, famulo tamen dicit ut paululum præstoleretur. Interea illi è Cella sua vitium attulit in calicis modum efformatum, atq; illi: Vasculum hoc defer Clementissimæ D. meæ, eiq; meo die nomine, ut ex illo tantum aquæ bibat quantum ipsa cupit. Excepit magna fide ac pietate vasculū illud Comitissa, jussitque illud continuò aquâ repleti, haurit totam, quæ illi tam efficax ad salutem fuit remedium, ut epoto calice momento calor noxius evanuerit, atque illa repenti sanitatem receperit.

Erat nostra Soror Joanna speciali à DEO prædita gratiâ ad laqueos dolosæque machinationes dæmonum a-

veris

Mancipium à Domina coercitum eandem veneno tollere tentat.

Sed à Joannâ ei mirabiliter a parente pro-

glutit ipsa ancilla lethale toxicum, sed confessocrimine piè obit.

vertendos dissipandasq; Dom. Petro de Sanzoles, de S. Crux Nobilis Burgenfis, peculiariſque ſponſæ Chriſti Joannæ venerator, qui in ſeculari ſtatu illius multum ei fuerat adju-mento, venatum aliquando foras proceſſerat. Ut verò is intra montes fuit, inſedère mali dæmones mulum cui ipſe inſidebat. Erat alioqui jumentum illud perquam obſequens ac manſuetum; at mali Genij adeò tunc illud efferavère, ac ſi plenum eſſet dæmonibus, prout reverà etiam erat; domito ſiquidem primùm ſienum excuſſit; tum verò tam inſolitum rudium edidit ſaltusque obliquavit, ut bonus Nobilis metueret neſin partes diſtraheretur. Incedebat eo tẽpore per ſui clauſtri ambitum Sor. Joanna, auditque vocem ſibi dicentem; Joanna commenda DEO amicum tuum Dominum Petrum de Sanzoles, qui maximo in diſcrimine verſatur. Converſa retrorſum videre voluit, quiſnam ſibi loqueretur, dumque neminem conſpicit cogitabat ſamula DEI eſſe imaginationem ſolam pergitque ſuo itinere. Poſt alterum paſſum iterarò eandem exaudit vocem dicentem; Joanna, commenda DEO amicum tuum Dom. Petrum de Sanzoles, qui magno in periculo eſt conſtitutus. Iterum invertit ſe ancilla D. viditque S. Matrem Teretiſiam de JESU, quæ jam dictas voces protulerat. Joanna commenda amicum tuum DEO D. Petrum de Sanzoles, qui magno in periculo verſatur. Tunc ait Joanna, S. Mater mea, Si D. Petrus te Proteſtri-
Amicum ſuum quendam à gravi periculo liberat.

go Sor. Joanna orationi ſe dedit, ab Angelis ad montem illum eſt deportata, ubi miſer ille Nobilis, ſudore diffluens & anguſtiâ plenus, cum periculo muloque ſuo conflictabatur ſeq; fatigabat. Ad Joannæ adventũ Spiritus maligni velut umbræ ad ſolis jubar diffugère, quippe qui Ancillæ Chriſti præſentiam ferre non poſſent: atque ita mulus conquievit, rediitque Nobilis ille integer illæſusque in domum ſuam. Adit is Joannam poſtridie, ut helternum ei periculum ſuum referret, ad quod illi reſpondit: O Domine mi, quam bonum eſt amicos habere in cælo! Ego verò addo; bonum valdè eſſe amicos habere in terris.

Expertus id eſt oppidò probus quidam homo, ſingularis venerator Ven. Matris Joannæ, qui juxta Mon-
*itemque b
 lum in pro
 ſentis mat-
 te eripit*

ſterium ejus habebat domicilium, hic in puteum quendam multo; ſpẽtante populo decidit, ſimulque deciderunt ſuper eum grandia magni ponderis ſaxa, ſic ut in puteo ſcrobe vivus ſepultus videretur, jamque vix anhelitum duceret & in ſupremo propemodum agone verſaretur. Cùm igitur nullum ſuppeteret humanum eum juvandi medium, ſur ratio, inclamabat circumſtans populus ei. Implora-
*D
 Te
 ran
 rior
 En
 tris*

ô homo, auxilium Matris Joannæ. Mira res! Eo ipſo momento, quo Matrem Joannam invocat, diviſere ſe ſaxa, alia in hanc alia in alteram partem, prodiitque ille jam ſepultus homo è ſepulchro ac puteo cum ſummâ omnium præſentium admiratione, qui ſine ſine laudibus extollebant pietatem benignitatemque Providentiæ DEI, quibus merita ſuorum exaltat.

CAPUT